Η «ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΣΥΜΜΑΧΙΑ»



Ένα μόρφωμα-αχταρμάς που συμπεριλαμβάνει εργατικές συνομοσπονδίες (ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ) μαζί με εργοδοτικές οργανώσεις (ΓΣΕΒΕ, ΕΣΕΕ), αστικούς θεσμικούς φορείς (ΤΕΕ, Οικονομικό Επιμελητήριο, Πανελλήνιος Ιατρικός Σύλλογος) και λοιπές δημοκρατικές δυνάμεις. Ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων και η Ένωση Ελληνικών Τραπεζών μπορεί για λόγους τακτ να μη συνυπογράφουν, όμως το ετερόκλητο αυτό μπλοκ τελεί υπό τις ευλογίες τους. Όλοι οι καλοί χωράνε...

Η «ΠΑΝΕΘΝΙΚΗ ΗΜΕΡΑ ΔΡΑΣΗΣ»

Ο θίασος της «Κοινωνικής Συμμαχίας» θα κάνει την πρεμιέρα του στις 30 Μάη, την οποία έχει ορίσει ως «πανεθνική ημέρα δράσης». Το ποιες θα είναι οι «δράσεις» που θα λάβουν χώρα εκείνη την ημέρα δεν είναι ακόμα σαφές. Από πλευράς ΓΣΕΕ και παρά τους αρχικούς προβληματισμούς – καθώς μέχρι σήμερα δικαιολογούσαν την άρνησή τους να κηρύξουν απεργία για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας ή για το πολυνομοσχέδιο που περιόριζε το απεργιακό δικαίωμα τονίζοντας ότι χρειάζονται *"νέες μορφές κινητοποιήσεων, τύπου Μακεδονικών συλλαλητηρίων"* καθώς *"πρέπει να βρούμε και κάτι άλλο πέρα από τις γενικές απεργίες που έχουν ξεπεραστεί»*– τελικά κηρύχθηκε 24ωρη απεργία.

ΤΑ «ΑΙΤΗΜΑΤΑ»

Όσοι θεωρούμε ότι οι εργατικές κινητοποιήσεις γίνονται με αιτήματα σχετικά με τους μισθούς, τις συντάξεις, την ασφάλιση, την υγεία, τις συνθήκες εργασίας κ.τ.λ. μάλλον θα πρέπει να αναθεωρήσουμε. Τα νέα εργατικά αιτήματα – όπως αποτυπώνονται στο πλαίσιο διεκδικήσεων της ¨Κοινωνικής Συμμαχίας» – *είναι η «υγιής επιχειρηματικότητα», ο «μετασχηματισμός του παραγωγικού προτύπου της χώρας», η «εξάλειψη των αντιαναπτυξιακών, διαρθρωτικών και γραφειοκρατικών εμποδίων του δημοσίου», η «παροχή φορολογικών κινήτρων στις επιχειρήσεις»* κλπ. Κακώς λοιπόν απεργούσαμε και διαδηλώναμε

τα προηγούμενα χρόνια ζητώντας την κατάργηση των μνημονίων, αντίθετα έπρεπε να ζητάμε την αποτελεσματικότερη εφαρμογή τους.

Ο «ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ»

Μια άλλη αγκύλωση του παρελθόντος την οποία έρχεται να άρει η «Κοινωνική Συμμαχία» είναι ότι τα αιτήματα των απεργιακών κινητοποιήσεων πρέπει να έχουν και κάποιον αποδέκτη – είτε αυτός είναι ένας εργοδότης, είτε ένας κλάδος εργοδοτών, είτε το αστικό κράτος όταν νομοθετεί προς όφελος του κεφαλαίου και σε βάρος της εργαζόμενης κοινωνίας. Εδώ όμως είπαμε ότι είμαστε όλοι μια καλή παρέα, αντίπαλος δεν υπάρχει και είμαστε γενικώς κι αορίστως ενάντια:

• Στην ανεργία (για την οποία η προτεινόμενη λύση είναι η εξάπλωση της υποαπασχόλησης και της ελαστικής εργασίας, με τις προσωρινές θέσεις δουλειάς των 400 και 500 ευρώ, με πληρωμένες τις εισφορές των εργοδοτών από το κράτος, χωρίς ωράρια εργασίας και με δουλειά την Κυριακή να παρουσιάζονται ως «μακροπρόθεσμα βιώσιμες θέσεις εργασίας»)
• Στην υπερφορολόγηση (εννοείται των κερδών και όχι των μισθών). Η εισφοροδιαφυγή των επιχειρήσεων, αντίθετα, δεν αποτελεί πρόβλημα.
• Στο «κακό» δημόσιο που παρεμποδίζει την ανάπτυξη της επιχειρηματικότητας, (βάζοντας π.χ. αδικαιολόγητους φραγμούς στην επιχειρηματική και κατασκευαστική δραστηριότητα σε δάση, ρέματα, παραλίες και αρχαιολογικούς χώρους)

Κάπου στο βάθος μπορεί να διακρίνεται ένα θολό αντικυβερνητικό πλαίσιο, από αντιδραστική ωστόσο σκοπιά και προσαρμοσμένο πλήρως στη σημερινή πολιτική συγκυρία. Ζητείται απλώς κάποιος «ικανότερος» διαχειριστής για να εφαρμόσει τις ίδιες πολιτικές.

ΚΙ ΕΜΕΙΣ

Είθισται να λέγεται για την Πρωτομαγιά ότι «Δεν είναι αργία, είναι απεργία». Σε αυτή την περίπτωση, η συνθήκη έχει αντιστραφεί. Αυτό που παρουσιάζεται ως απεργία, είναι στην πραγματικότητα η ενεργή στήριξη ενός εργοδοτικού lock-out. Αν μέχρι πρότινος η κριτική γινόταν για τον αποσπασματικό χαρακτήρα των κινητοποιήσεων που λειτουργούσαν εκτονωτικά χωρίς να προωθούν ουσιαστικά τα αιτήματά τους, **εδώ πλέον έχουμε μια αντιδραστική τομή**: μια -μόνο κατ’ όνομα- «απεργία» που αρχής εξαρχής δεν έχει καμία πραγματική εργατική διεκδίκηση και υιοθετεί πλήρως τους στόχους και τα συμφέροντα των εργοδοτών.

Σε αυτό το πλαίσιο δεν υπάρχουν πλέον τα περιθώρια να πατάει κανείς σε δυο βάρκες, καταγγέλλοντας μεν αλλά ταυτόχρονα συμμετέχοντας με δικαιολογίες του τύπου «κατεβαίνουμε με το δικό μας πλαίσιο» ή με μια λογική εισοδισμού στους εργαζόμενους (που ούτως ή άλλως και για πλειάδα λόγων, θα απέχουν από αυτή τη «λαϊκή κινητοποίηση»). Δεν μιλάμε πια για ένα γραφειοκρατικό μοντέλο συνδικαλισμού που δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις απαιτήσεις των καιρών αλλά για κανονική 5η φάλαγγα, ουρά των εργοδοτών. **Δεν ξεχνάμε την απεργοσπασία των ΓΣΕΕ-ΟΤΟΕ-ΑΔΕΔΥ στις 12/1,** όταν πέρναγε το πολυνομοσχέδιο για τη γ΄ αξιολόγηση και την κατάργηση της απεργίας και πολλά σωματεία – εργ κέντρα προκήρυξαν απεργιακή κινητοποίηση.

Τα τελευταία χρόνια , κυρίως λόγω της κρίσης, οι εργαζόμενοι μετράμε τη μία ήττα μετά την άλλη. Σε αυτό έχουν συμβάλει με τη στάση τους οι δυνάμεις στα σωματεία που παρουσίαζαν σαν αναπόφευκτη την υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης. Δεν μπορούμε λοιπόν άλλο να τους αναθέτουμε τη λύση. **Στην προωθημένη με αντιδραστικό τρόπο Κοινωνική Συμμαχία που χτίζουν με τους εργοδότες, ο κόσμος της δουλειάς οφείλει μιαν απάντηση**. *Να αποφασίσουμε με διαδικασίες βάσης πώς θα αποκρούσουμε τις επιθέσεις του κεφαλαίου και των εκπροσώπων του, χτίζοντας ταξικά σωματεία και όχι εργοδοτικά, χτίζοντας οριζόντιους συντονισμούς σωματείων και συνελεύσεων. Χτίζοντας έναν άλλον ταξικό πόλο που να μας επιτρέπει να δρούμε, να απεργούμε, να αγωνιζόμαστε.*

Η 30 Μάη ως «μέρα δράσης» δεν πατάει σε καμία πραγματική ανάγκη ή περίσταση. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι έχει διακηρυχθεί από τον Φλεβάρη κι έχει μετατεθεί πολλές φορές μέχρι τώρα. Καλούμε όσους συναδέλφους απεργήσουν να συμμετέχουν σε δράσεις ενάντια στην Κοινωνική Συμμαχία και τους φορείς της (πχ αντισυγκέντρωση έξω από τη ΓΣΕΕ και πορεία στο ΣΕΒ και τη Βουλή). Επιπλέον, έχουμε μπροστά μας πολιτικά γεγονότα, όπως το Eurogroup της 21/6, που είναι σίγουρο ότι θα επηρεάσουν τις ζωές μας με πολύ πιο έντονο και διαρκή τρόπο. Τα 88 προαπαιτούμενα που θα φέρει η Κυβέρνηση στο γνωστό αλισβερίσι της με τους δανειστές (μέτρα που βολεύουν αρκετά από τα μέλη της Κοινωνικής Συμμαχίας) δεν μπορούν να μείνουν αναπάντητα από το εργατικό κίνημα. Το όπλο της απεργίας αξίζει και πρέπει να ενεργοποιηθεί τότε.

ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΜΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΤΗ ΦΙΕΣΤΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ
ΝΑ ΜΗ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟ ΤΟΥ ΟΠΛΟΥ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ